

Εθνικιστική ή διεθνιστική είναι η κρατική/καπιταλιστική βαρβαρότητα

Η σημερινή εκδήλωση (17/12) στο Ινστιτούτο Γκαίτε από το κυβερνητικό πλυντήριο «Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς» με τίτλο: «Διεθνισμός ή Εθνικισμός» - «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα», πραγματοποιείται καθόλου τυχαία στο πλαίσιο της όξυνσης της κρατικής προπαγάνδας υπέρ των εθνικών συμφερόντων, δικαιολογώντας από τη μία τον (αριστερό) πατριωτισμό και εθνοκεντρισμό και επιχειρώντας από την άλλη να αφομοιώσει τους χειραφετητικούς αγώνες στα εθνοκρατικά φληναφήματα της κυριαρχίας.

Την εκδήλωση αυτή προλογίζει ο Αριστείδης Μπαλτάς, πρώην υπουργός και νυν βουλευτής του (συγ)κυβερνώντος αριστερού κόμματος, ένας εκ των ιθυνόντων νόων του ρηξικέλευθου κυβερνητικού προγράμματος αυτής της τεράστιας στιγμής του ελληνικού έθνους που ονομάζεται «πρώτη-και-δεύτερη φορά αριστερά, στην τρίτη καίγεστε». Θα μας συγχωρήσει ο πολιτικός ανήρ την ασέβεια, αλλά διωκόμενοι γαρ (και) από τον ίδιο και το κόμμα του επειδή αρνούμαστε τα έθνη και τους στρατούς, έχουμε το θράσος να (αντι)ομιλούμε κοινωνικά και ενεργοποιούμε την αδιαμεσολάβητη και αντιθεσμική αλληλεγγύη χωρίς να συνδιαλεγόμεθα με τους εθνοπατέρες της γαλανόλευκης καταστολής και του χακί εκβιασμού.

Κύριος ομιλητής της εκδήλωσης είναι ο Μικαέλ Λεβί, ακαδημαϊκός, επινοητής «επαναστατικών συγγενειών» μαρξιστών και αναρχικών ακόμα και κατά τις περιόδους ωμής καταστολής ή μηχανοραφιών των πρώτων ενάντια στους δεύτερους, αντίστοιχα κρυψίνους των πραγματικών εθνοκρατικών συγγενειών διαφόρων μαρξιστών και καπιταλιστών, καθώς και διαχρονικός απολογητής του ορθόδοξου μαρξισμού, του «αριστερού πατριωτισμού» και φυσικά του κράτους. Έστω του σοσιαλιστικού. Την ασέβειά μας λοιπόν και στους διανοούμενους, τους απολογητές της «κυρίαρχης κοινωνικής τάξης», όπως θα έλεγε και ο -καθόλου αναρχικός- Γκράμσι.

Πιστός υπηρέτης των εθνικών συμφερόντων, ο διεθνισμός διώκει και πολιορκεί (ποινικά και οικονομικά) όσους αρνούνται την στρατιωτική θητεία ως εθνικιστικό καταναγκασμό, δημιουργεί και γεμίζει στρατόπεδα συγκέντρωσης/ομηρίας των «απάτριδων» προσφύγων και μεταναστριών, στρατιωτικοποιεί και δολοφονεί στα σύνορα, ενισχύει και καθαγιάζει την πολεμική μηχανή του εθνικού στρατού και του NATO, διαχέει και τονώνει κοινωνικά τον πατριωτισμό και τον εθνολαϊκισμό. Κι αυτό διότι οι διαφορές μεταξύ εθνικισμού και διεθνισμού δεν αφορούν σε μία διαπάλη υπέρ ή κατά του έθνους-κράτους αντίστοιχα, αλλά στις διαφορετικές όψεις του ίδιου «εθνικού» νομίσματος που καθυποτάσσει τις ζωές και τις συνειδήσεις μας. Τα έθνη (ανεξάρτητα του αν διαβάζονται ως φαντασιακές κοινότητες, ιδεολογίες, ιστορικά φαινόμενα, επινοήσεις ή κατασκευές) εξακολουθούν να μυστικοποιούνται, να φυσικοποιούνται και να νομιμοποιούνται κοινωνικά όσο δεν αποκαλύπτεται η πραγματική τους φύση: ως η πολιτική θρησκεία του σύγχρονου κράτους.

Πρωτοβουλία για την
ολική άρνηση στράτευσης (Αθήνα)

olikiarnisi.espivblogs.net

Δεκέμβρης 2018

Τα έθνη δεν είναι χορτοφάγα...

«Πατριωτισμός είναι να κάνουμε την Ελλάδα ηγέτιδα δύναμη στα ανατολικά σύνορα της Ευρώπης»

A. Τσίπρας, Ιούνιος 2018

«Η Ελλάδα γίνεται ηγέτιδα δύναμη στα Βαλκάνια και την νοτιοανατολική Μεσόγειο... Δεν θα τους επιτρέψουμε να μας εγκαταλείψουν για μειοδοσία και εθνομηδενισμό... Εμείς απελευθερώσαμε τη χώρα και ανακτήσαμε την περηφάνια των Ελλήνων... Μόνος οδηγός μας ο πατριωτισμός... »

A. Τσίπρας, Δεκέμβριος 2018

Τα κράτη με όλους τους ιδεολογικούς και κατασταλτικούς τους μηχανισμούς, οι θεσμοί με όλες τις διαμεσολαβήσεις τους, οι ακαδημίες με όλη την επιστημοσύνη τους, οι θρησκείες με όλη τη μεταφυσική τους, η πατριαρχία με όλη την κανονικότητά της, όπως και κάθε άλλη πτυχή του εξουσιαστικού συρφετού που διαφεντεύει τις ζωές μας συμφωνούν: καθένα εξ αυτών αποτελεί την βαθιά έκφραση του εκάστοτε εθνικού πεπρωμένου.

Ενός πεπρωμένου τόσο μοντέρνου και τόσο επινοημένου που για να επιβληθεί στην ιστορία ως “προαιώνιο” και “αληθινό” μακέλεψε μέσα σε δύο αιώνες σχεδόν κάθε γωνιά του πλανήτη, κατακερματίζοντας τον κόσμο σε επιμέρους έθνη και προσφέροντας στην ανθρωπότητα τα πιο απάνθρωπα ανδραγαθήματά της.

Τα έθνη γεννιούνται κατά την ιστορική μετάβαση από τη φεουδαρχία στον **καπιταλισμό**. Η όποια «επαναστατική» τους αφετηρία δεν αφορά σε τίποτα άλλο από τη **μετάβαση της κυριαρχίας και των εξουσιαστικών σχέσεων** από το πλαίσιο των θεοκρατικών αυτοκρατοριών σε αυτό των σύγχρονων κρατών. Γι’ αυτό και από την πρώτη στιγμή της θεμελίωσής τους ως πολιτικές οντότητες (μόλις πριν από δυόμισι αιώνες) ανοίγουν ένα νέο κύκλο υποταγής, εκμετάλλευσης, εξανδραποδισμού και στρατιωτικοποίησης των «από κάτω». Τα εθνικά ιδεώδη (ανα)παράγουν και θεσμίζουν τις ταξικές, φυλετικές, έμφυλες ή πολιτισμικές ιεραρχίες (αστική τάξη, λευκή ανωτερότητα, αρρενωπότητα, θρησκεία, αρτιμέλεια κτλ) **υπονομεύοντας την όξυνση του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού**. Ενώ η ομογενοποίηση των υπηκόων στα εθνικιστικά πρότυπα του εκάστοτε «κυρίαρχου λαού» (είτε με εκτεταμένες εθνοκαθάρσεις και εκτοπισμούς, είτε με τη βίαιη αφομοίωση των «διαφορετικών») έρχεται χέρι-χέρι με την **καθυπόταξή τους στην ηγεμονία του κράτους** και σε ό,τι αυτή οργανώνει και περιφρουρεί.

Είναι η **επιδίωξη της κατάκτησης αυτής ακριβώς της ηγεμονίας** (ή αντίστοιχα ο αγνωστικισμός απέναντι σε αυτήν) που επέτρεψε στα έθνη να αποτελούν το **φαντασιακό υπόστρωμα κάθε νεωτερικιστικού μοντέλου εξουσίας** και ως το τέτοια να μονοπωλούν και να εγκλωβίζουν την κοινωνική συνείδηση και τον αγώνα για χειραφέτηση. Η κατάκτηση αυτής της εξουσίας, **ως συγγνός αυτοσκοπός, ως δημοκρατική πεμπτουσία ή ως «απαραίτητο στάδιο για τον σοσιαλισμό»**, διαμορφώνει και τους ανάλογους εναγκαλισμούς με τις εθνικές αυταπάτες. **Οι εθνικιστικές και διεθνιστικές αντιλήψεις**, ασχέτως των μεταξύ τους διαφορών ή/και συμπτώσεων στη διαχείριση της εξουσίας, **στην πραγματικότητα δεν αποτελούν παρά δύο από τα βασικότερα ιδεολογήματα του «εθνικού συμφέροντος»**. Κι αν στην εν πολλοίς εμφυλιακή ελληνική ιστορία ουδέποτε έλλειψαν οι περιπτώσεις και οι συγκλίσεις της «εθνικής ενότητας» μεταξύ εθνικιστών και διεθνιστών (ή δεξιών και αριστερών αντίστοιχα), τα τελευταία χρόνια αυτές οι συγκλίσεις θεσμίσθηκαν όσο ποτέ άλλοτε, διαμέσου των συγκυβερνήσεων του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης και ειδικότερα της τελευταίας τετραετίας μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ.

Οι αβύσταχτες κοινοτοπίες (του Είναι) διεθνιστών και εθνικιστών

Αν η κυβερνητική συμμαχία ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ αντιμετωπίστηκε αρχικά με απαισιοδοξία για τις «αντοχές» της, τα εθνικά ζητήματα αποτελούσαν τον βασικότερο λόγο. Εν τέλει, αποδείχθηκε και στους πλέον ανυποψίαστους ότι **οι υπαρκτές σημειακές διαφορές του «δεξιού εθνικισμού» και του «αριστερού πατριωτισμού» σκοπίμως υπερμεγεθύνονται προκειμένου να εδραιωθεί το κυριαρχικό ψευδοδίπολο «διεθνισμός ή εθνικισμός».** Ένα δίπολο που αποκρύπτει ότι εντός του δεν υπάρχει τίποτα εν γένει ρηξιακό ή αντιθετικό με τις εθνικές ιδεολογίες και ό,τι εξουσιαστικό αυτές φέρουν. Για τον λόγο αυτό, η «πρώτη φορά διεθνιστική» κυβέρνηση σε αгаστή συνεργασία με τους εθνοκαμμένους ΑΝΕΛ απέδειξε ότι **εκτός από το κράτος, συνέχεια έχει και το έθνος.**

Στο πλαίσιο αυτό, τα έργα και οι ημέρες της διεθνιστικής εξουσίας όχι μόνο συνέχισαν αλλά **βάθαιναν ακόμα περισσότερο το εθνο-πατριωτικό πλαίσιο** της πολιτικής των προκατόχων της. **Η παλινόρθωση των κοινοβουλευτικών θεσμών του έθνους** (οι οποίοι διολίσθαιναν κοινωνικά διαρκώς μέχρι και το 2015), η επιχειρούμενη **πρόσδεση των κοινωνικών/ταξικών αγώνων στον «κρατικό αγώνα»** για «λαϊκή κυριαρχία», η **εθnikοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων** μέσω αντι-ιμπεριαλιστικών ιδεολογιών, η μεταγραφή της οικονομικής κρίσης από **κοινωνική/ταξική λεηλασία σε «εθνική συμφορά»** (η οποία αθώνει την αστική τάξη και νομιμοποιεί τις γνωστές «ασύμμετρες θεραπείες» ενάντια στους «από κάτω»), ο **«εκδημοκρατισμός» των πραιτοριανών μπάτσων** που συνεχίζουν να δολοφονούν σε δρόμους και αστυνομικά τμήματα, η **δυναμική επαναφορά του στρατού ως κοινωνικού «προστάτη»** είναι μόνο κάποια από τα μνημειώδη κρατικά κατορθώματα του διεθνισμού που θα ζήλευε κάθε εθνικιστής.

Ωστόσο, το πεδίο στο οποίο ο διεθνισμός του αριστερού κράτους διέπρεψε δεν ήταν άλλο από το πεδίο των «εθνικών ζητημάτων». Από την «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» (αρχής γενομένης από τα κράτη της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ που από «εχθροί του λαού» έγιναν οι «καλύτεροι διαθέσιμοι σύμμαχοί του») έως την «πατριωτική εθνική άμυνα», ο **εθνοκεντρισμός γίνεται ο αυτοσκοπός και το επίδικο** σε κάθε δημόσια ατζέντα. **Οι διάφοροι διακρατικοί και εθνικοί ανταγωνισμοί** -για τις ΑΟΖ, τις ονομασίες και τις υφαλοκρηπίδες (τουρκία, μακεδονία, αλβανία)- **με τους «εχθρούς γείτονες»** που πρέπει είτε να πολεμηθούν είτε να ποδηγετηθούν για το «συμφέρον της πατρίδας», η αγαστή πολιτική/οικονομική/στρατιωτική συνεργασία και οι χαριεντισμοί **με τους σφαγείς δικτάτορες της Αιγύπτου** (της άλλοτε «συγκινητικής» για την αριστερά «αραβικής άνοιξης») **και με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ** (του ίδιου κράτους που μέχρι πρότινος αποτελούσε κόκκινο πανί για τη «διεθνιστική αλληλεγγύη»), και φυσικά η **χυδαία ανάδειξη «της γης των κολασμένων» μετανασ(ρι)ών-προσφύγων ως «εθνικού κίνδυνου»**, ο οποίος αντιμετωπίστηκε με την αδυσώπητη φιλανθρωπία των **αντιμεταναστευτικών πολιτικών, των φραχτών, της στρατιωτικοποίησης των συνόρων, των χιλιάδων δολοφονιών** (πολλές εκ των οποίων καθαρά «παραδειγματικές»), των **δεκάδων στρατοπέδων συγκέντρωσης και ομηρίας, του θεσμικού αποκλεισμού από την παροχή ασύλου και του κοινωνικού αποκλεισμού από τις γειτονιές, τα σχολεία, την εργασία και τις πλατείες.** Είναι αυτή ακριβώς η διεθνιστική πολιτική που θέτοντας το έθνος στο επίκεντρο των κοινωνικών ζητημάτων, **δίνει το πάτημα στον «εθνικό κορμό» να εκδηλώνει απερίφραστα το σκοτάδι του,** ενώ κάθε λογής εθνικιστικά κατακάθια, φασιστικές και ναζιστικές γκρούπες, ρατσιστές, σεξιστές, милитарιστές και ρασοφόροι **κύνουν το μισαλλόδοξο, σοβινιστικό και πατριωτικό δηλητήριο τους** ακόμα πιο απροκάλυπτα.

Η στρατιωτική εκδοχή επί διεθνιστικής διαχείρισης δεν θα μπορούσε παρά να ακολουθήσει τα **ίδια ένδοξα μονοπάτια.** Από τη δεκαετία του '70 μέχρι σήμερα, μόνο επί αριστερής διακυβέρνησης κατάφερε ο ελληνικός στρατός να εμφανιστεί τόσο γρήγορα και τόσο αθόρυβα **ως διαχειριστής κοινωνικών ζητημάτων** (αντιμεταναστευτική πολιτική, διαχείριση «περιβαλλοντικών καταστροφών», ανάληψη δημοσίων έργων κ.α.), επιχειρώντας να θέσει ένα μανδύα «κοινωνικής πρόνοιας» στον **βαθύ κατασταλτικό του ρόλο ενάντια στις κοινωνικές αντιστάσεις και τους «περισσευόμενους» πληθυσμούς** (σε θαλάσσια και χερσαία σύνορα και στα στρατόπεδα της ενδοχώρας). Παράλληλα, **οι εξοπλισμοί και τα στρατιωτικά κονδύλια** όχι μόνο συνεχίζουν στους ίδιους ξέφρενους ρυθμούς του «δεξιού εθνικισμού» αλλά το τελευταίο

διάστημα έχουν αρχίσει να δοκιμάζονται στην πράξη πάνω σε πραγματικά πεδία και σώματα (είτε μέσω της καταστολής των μετανασ(ρι)ών-προσφύγων, είτε μέσω της στρατιωτικοποίησης των συνόρων και των διακρατικών ανταγωνισμών). Ενώ, οι **επιχειρησιακές συνεργασίες και οι ασκήσεις με το ΝΑΤΟ ή με τον ισραηλινό στρατό** (προκειμένου να μπορούν να βομβαρδίζουν με περισσότερες «ειρηνευτικές βόμβες» τους δρόμους της Γάζας ή του Ιράκ), από τη μία πληθαίνουν και από την άλλη συχνά βρίσκουν τον ελληνικό στρατό **σε αρμοδιότητες εκπαιδευτή και όχι εκπαιδευόμενου**. Έτσι, αποδεικνύεται ότι στα θερμά επεισόδια ή στις πολεμικές επιχειρήσεις που διεξάγουν ή προετοιμάζουν κράτη και αφεντικά, **η διεθνιστική ιδεολογία έχει ήδη πάρει τη δική της θέση του «εθνικού εγγυητή» και του «φρονιά των λαών».**

Ολική άρνηση στράτευσης στα έθνη και τις πατρίδες, στον πόλεμο και την ειρήνη

Μπροστά στο σαθρό δίλημμα «διεθνισμός ή εθνικισμός», η **στρατιωτική καταστολή** ενάντια σε όσους αρνούνται στην πράξη τα έθνη και τους εθνικισμούς **στέκεται ενιαία και αδιαίρετη**. Στα χρόνια των διεθνιστών κυβερνήσεων, **οι ποινικοί, θεσμικοί και οικονομικοί εκβιασμοί** ενάντια στους ολικούς αρνητές στράτευσης και τους ανυπότακτους (ενάντια σε όσους αρνούνται να αναγνωρίσουν και να συνδιαλλαγούν την εθνική προσταγή της καταναγκαστικής στρατιωτικής θτείας) **όχι μόνο παρέμειναν αλλά πλήθυναν** ποιοτικά και ποσοτικά. Τα **στρατοδικεία** (μετά από μία προσωρινή παύση όπου με μία μαφιόζικη διάταξη-τελεσίγραφο εκβιαζόταν η ρύθμιση της ανυποταξίας) **συνεχίζουν να δικάζουν επαναλαμβανόμενα τους ίδιους ανθρώπους για το ίδιο «αδίκημα»** (με αποτέλεσμα κάποιες φορές οι ποινές να μην έχουν ανασταλτικό χαρακτήρα). Άλλωστε, είναι **χαρακτηριστικό της όξυνσης της στρατιωτικής καταστολής** ότι την ίδια μέρα και στο ίδιο μέρος (στρατοδικείο Ρουφ, 6 Φεβρουαρίου 2019) **διώκονται δύο ολικοί αρνητές στράτευσης**. Επιπλέον, οι στρατολογίες συνεχίζουν να επιβάλλουν **επαναλαμβανόμενα πρόστιμα 6 χιλιάδων ευρώ για κάθε ανυποταξία** (σε διάφορες περιπτώσεις ολικοί αρνητές στράτευσης βρίσκονται σε λίγους μήνες με πρόστιμα δεκάδων χιλιάδων ευρώ), **ενώ ένα θεσμικό πλέγμα** εφοριών, μπάτσων, τραπεζών, ηλεκτρονικών φακελωμάτων **επιχειρεί μία επιμελημένη πολιορκητική φθορά** των ολικών αρνητών στράτευσης (με αναζητήσεις, προσαγωγές και συλλήψεις, κατασχέσεις λογαριασμών κ.α.) για την επιλογή τους να αρνούνται τον στρατό, το έθνος και τον κόσμο της εξουσίας.

Μέσα σε ένα περιβάλλον όπου η **δυσωδία του εθνοπατριωτισμού εξαπλώνεται** από τα ανώτατα κρατικά αξιώματα μέχρι τις εθνικιστικές συγκεντρώσεις **καλώντας μας να υποταχούμε στις εντολές των δήμιών μας**, μέσα σε μία περίοδο όπου η **στρατιωτικοποίηση και η εθνική υπερηφάνεια** συνοδεύεται από **δολοφονίες του εθνικού κορμού ενάντια σε όσους/ες τολμούν ή τυχαίνει να αμαυρώνουν τα σάβανά του** (όπως η δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου/ Zackie Oh στο κέντρο της Αθήνας από ελληναράδες μαγαζάτορες και μπάτσους), μπροστά σε μία συνθήκη όπου **οι πολεμικές επιχειρήσεις προετοιμάζουν τα νέα «ειρηνευτικά σχέδια» των αφεντικών, η πολιτική σημασία των διώξεων των ολικών αρνητών στράτευσης γίνεται όλο και πιο έκδηλη**. Η ολική άρνηση στράτευσης είναι μια **πολιτική στάση** που τοποθετείται όχι μόνο στην άρνηση της θτείας, αλλά στην **εναντίωση στο σύνολο του στρατιωτικού μηχανισμού, του μιλιταρισμού, των εθνών-κρατών**. Μια στάση ζωής που προτάσσει την **ελευθερία, την αυτοοργάνωση, την ατομική και κοινωνική χειραφέτηση** και στέκεται ενάντια στην εξουσία, την ιεραρχία, τα έθνη-κράτη, τους διαχωρισμούς και τις κυρίαρχες θεσμίσεις. **Η ολική άρνηση στράτευσης δεν είναι «απλά» μια στάση ζωής που μισεί τους πολέμους των κυρίαρχων. Μισεί άλλο τόσο και την ειρήνη τους...**

**Ούτε εθνικιστές, ούτε διεθνιστές
Ανυπότακτοι, απάτριδες και αντιμιλιταριστές
Κάτω τα κράτη, τα έθνη και οι στρατοί
Αλληλεγγύη στους ολικούς αρνητές στράτευσης**